

אוהד עוזיאל

תל אביב—גן עדן—גיהינום

חלק א'

בראשית היה המשרד. מי שרוצה להמשיך להאמין במפץ הגדול, באבולוציה, ביצורים קטנים ירוקים ממאדים או מכל מקום אחר, שיבושם לו. וכן, בגדול, כל הסיפורים האלה נכונים פחות או יותר. אבל לפניהם היה המשרד. ובמשרד היו מסדרונות. ארוכים. מסדרונות שנמשכו לכל עבר כאילו לעולם לא ייגמרו, מוארים באלפי גוונים של לבן, אין סוף דקויות של לבן על לבן, לבן-לבן, לבן-אפור, לבן-כסוף ולבן-מוזהב, לבן-כחול, לבן-אדום, לבן-אפרסק ואפילו סוג מסוים של לבן-שחור. קירות המסדרונות היו רכים, דקים ושקופים כמו יריעות בד שיפון, ומאחוריהם בקע אוד נגוהות שכמעט הסתיר מערכת נפתלת להפליא של גלגלי שיניים, בוכנות ותמסורות זהובות, שנעו במורכבות נטולת פשר.

כל הלובן הזה היה יכול לעורר הרגשה של חוסר אונים, של אובדן דרך, של התמודדות קפקאית עם מערכת נטולת פנים. אבל זה לא קרה במסדרונות האלו. פה שרתה חיות מסוימת, ואופטימיות ריחפה באוויר, כאילו כל צעד לאורך המסדרון מוביל אותך לקראת עתיד טוב יותר, כמו אותה מנהרת אור שעליה מדווחים בני אנוש החוזרים מן המוות. מנהרה שאכן היתה חלק מהמסדרונות, במובן מסוים לפחות.

בצומת בו נפגשו שלושה מהמסדרונות עמד שבתיאל והירדה בעוגמת נפש במבוי הסתום שאליו נקלעו חייו לאחרונה. כל בר דעת שהיה מעיף מבט בשבתיאל, ולו מבט קל, היה רואה מיד שהוא מלאך. קודם כול, הוא היה מכונף. חוץ מזה היתה

לו הילה, מוזהבת, והוא לבש כותונת לבנה-לכנה, ארוכה-ארוכה, מבד אוורירי-מרחף אך מאוד מהוגן. יתרה מזו, מעבר לאקססוריוז, גם בסוף יום העבודה – אחרי שקיפל את הכותונת בארון ועבר לטרנינג, אחרי ששלח את הכנפיים לכביסה, ואחרי שהשיל את ההילה והניח אותה במטען – היה ברור שמדובר במלאך. היו אלו העיניים – עיניים ששיקפו את האור הטהור של גן עדן, ולא השאירו מקום לספק באשר למלאכיותו.

אני לא מלאך.

גם מעולם לא התימרתי להיות. בכל זאת, אני חושב שהחיים שלי כרגע במצב די מוזר. סיגל, המלצרית מהבית קפה, שאני מפלרטט איתה כבר איזה שבועיים, סוף סוף הסכימה לבוא אלי. לפני איזה שעה היא הלכה הביתה, ומאז שתי בחורות אחרות הציעו לבוא אלי לדירה – בנפרד אומנם, אבל בכל זאת. לא שאני כזה דון ז'ואן. אני פשוט רווק כבר הרבה שנים, ויש הצטברות מסוימת.

התפתיתי להגיד לאחת מהן כן. שרון, שגם נורא מצחיקה אותי, וגם יודעת לעשות פלאים עם האנטומיה שלה. אבל כמה שטויות אני יכול לעשות ביום אחד? בסוף אמרתי לה לבוא. לא מלאך, חשבתי.

למרות כל הסממנים החיצוניים התקניים, גם שבתאיאל עצמו לא תמיד הרגיש כמו מלאך. הוא לא ידע בדיוק כמו מה הוא כן מרגיש, אבל מדי פעם היה נתקף ברגעים של ספק, שבהם לא היה

כל כך בטוח במלאכיות שלו. פעם אחר פעם מצא את עצמו עם אותה הרגשה מנדנדת, כאילו שכח את המפתחות בבית, או את הגז דולק. כאילו יש משהו שהיה צריך לעשות ולא הספיק, או שכח, ועכשיו כבר מאוחר מדי.

כשתקף אותו אחד הרגעים הללו – רגעים בלתי מלאכיים בעליל, יש לומר, רגעים שהוא חשב עליהם כעל קריאה לחשבון נפש, אבל שהיו, לרוב, לא יותר מאשר הלקאה עצמית חסרת תוחלת – מצא שבתיאל את עצמו בעיקר מתייסר על זה שהוא מלאך לא מספיק מוצלח. לא שהוא לא היה מלאך טוב, הוא היה כזה, רוב הזמן. ובכל זאת, קרה שבלי אזהרה מוקדמת, הרגיש כאילו חסר משהו בחייו – חסר איזה מרכיב נעלם שמונע ממנו למצות את המלאכיות שלו עד תום.

כלפי חוץ הוא נראה כמו מלאך מצליח. הוא הספיק להגיע לאותו דרג ביניים בשדרת הניהול, שבגן עדן, כמו בכל מקום אחר, בעולם הזה או בבא, עושה בעצם את כל העבודה. חוץ מזה שמנהל, אפילו זוטר, שלא לומר בדרגי הביניים, בעולמם של המלאכים הוא אכן בעל עמדה של עוצמה לא מבוטלת.

אומנם, הוא נאלץ לפזר את העוצמה הזאת בין ארבעים אלף הנפשות שעליהן היה מופקד, ורובן לא היו ממש מאושרות, אבל זה היה רק בגלל שאלוהים מאוהב משום מה במספר 40. מספר טוב כשלעצמו, לכל הדעות, אבל ארבעים אלף אנשים זה המון. שבתיאל נטה לתלות את תחושת התסכול שתקפה אותו שוב ושוב באותו מספר שאלוהים מחבב כל כך. ארבעים אלף איש שאינו מצליח להקדיש מספיק תשומת לב לאף אחד מהם, ולהעניק למישהו מהם מגע של מלאכים.

עומס העבודה המתמיד גרם לשבתיאל לשנוא עוד יותר את רגעי המרה השחורה שתקפו אותו מדי פעם, רגעים של דיכאון וחוטר יעילות. הוא הרגיש מדוכא כי הוא היה מדוכא, וזה מנע ממנו לעבוד, מה ששילש את כמות הדיכאון. הוא שנא את ההרגשה

הזאת, ולכן נהג לברוח, בכל הזדמנות, לחברתם של מלאכים אחרים. כמו שהוא אהב להגיד, "לא צריך לדפוק את ההילה בקיר". אולי זה לא שיפר את העבודה שלו והפך אותה ליעילה יותר, אבל זה ללא ספק הפך את חוסר היעילות לנעים יותר.

היה קל למצוא מלאכים אחרים להעביר זמן בחברתם. תמיד יכולת לפגוש מישהו באחת מפינות המנוחה הפזורות בכל רחבי גן עדן, ובהן מטבחונים קטנים שבכולם מכונות קפה לבנות-אפורות המשמיעות המהום קל וממלאות ספלי פלסטיק לבנים-חומים בקפוצ'ינו, פרנץ' ונילה או קפה הפוך – שלכולם אותו טעם בדיוק. בחלק מהמטבחונים הגדולים יותר היו גם עמדות "הקרעכצן" שהמלאכים יכלו להתחבר אליהן ולקבל דגדוגים בגב – מה שבלא ספק יכול היה להיראות, מרחוק, כמו פינוק גן עדן של ממש, אבל למעשה היה כורח המציאות, למי שסוּחב כל היום כנפיים כבדות על גב שלא תוכנן לכך.

הנוכחות המתמדת שלו במטבחונים, וחוסר השקט שגרם לו להסתובב בין פינות מנוחה שונות ולא להסתפק רק באחת קבועה, הפכו אותו למלאך פופולרי למדי. יחד עם מלאכים אחרים נהג לעמוד כשבידו ספל פלסטיק לבן מלא בנוזל חום – שהיה קפוצ'ינו או פרנץ' ונילה או קפה הפוך – וגבו מופנה לאחת ממכונות הנעימימים, לא עושה שום דבר מיוחד, ממש כמוהם. כלומר נכון שהוא לא בדיוק עבד ברגעים הארוכים האלו שהוקדשו למטבחון, אבל זה לא נחשב ממש התבטלות בעיניו. לא כמו המחשבות הטורדניות שלו. הוא הרי היה בעבודה.

והוא אהב את הכלום הזה לא מעט, הכלום החשוב כל כך של סתם לדבר, להרגיש אחד מהחבורה, להיות חלק מהקבוצה של הטובים. הוא למד מאחד האנשים שלו למטה, בארץ החיים הזמניים, שקוראים לכילוי הזמן הזה "נטוורקינג", מילה שנשמעה משמעותית באנגלית, אבל כשניסה לתרגם אותה לעצמו, בעזרת מילון המלאכים השלם לשפת בני האדם, יצא לו "רישות", או

"קליעת רשתות" או "פיתוח קשרים" או "קשירת מכמורות דייגים", והוא לא הבין מה העניין. במיוחד שלא היו שום דגים בחלק שלו בגן עדן.

להיות מלאך שעובד בגן עדן זה אומנם חיי נצח, אבל לא מסוג חיי הנצח המובטחים לצדיקים גמורים – אלו יושבים להם בניחותא ליד כס המלכות, מהללים, מקלסים, משבחים, מפארים, מאדירים, מרננים, ובאופן כללי טובלים באור הזרוע ובאור הגנוז ובאורה של שכינה. ואילו המלאכים העובדים היו בחייהם אנשים טובים, רק שלא מספיק טובים כדי לזכות במקום ישיבה בין הצדיקים למעלה. "האמת היא שכל החיים הייתי ככה", חשב שבתיאל לעצמו כשאחד מרגעי הבאסה שלו תפס אותו בלתי מוכן, "רגיל, יציב, אחראי, מהוגן ובסך הכול בחור טוב."

הוא כמובן היה מת מחדש לפני שהיה חולק את אחת המחשבות הנוגות האלו עם מי מהמלאכים האחרים. בעיני מלאכים אחרים הוא היה בסדר. אחד מצבא השמים של הטובים. זו אחת הסיבות שהוא שמח לשהות בחברתם. הם סיפקו את כלי ההדקקה המושלם לספקות העצמיים שלו. אילו קלט מישהו לרגע מבט מהוסס או עצבובי בעיניו, הוא היה מכחיש מיד ובכל תוקף. רק בשבוע האחרון שלף מהשרוויל הלבן של בגד המלאכים שלו, בלי לחשוב פעמיים, איזה שני "סתם שטויות", שלושה "מה פתאום, אצלי הכול בסדר", ולפחות חמישה "אני? אני מרגיש מצוין!" ובכל זאת, בזמן האחרון שיכנע פחות ופחות. משהו השתנה אצלו.

שבתיאל ידע שהוא קצת בורח מעצמו. אבל הוא הצליח לשכלל את מיומנות הבריחה, ועד לתקופה האחרונה הצליח תמיד להעלים מעצמו את הידיעה הזאת. האמת, היו לו הרבה רגעים שבהם היה מרוצה מעצמו ודווקא בלי סד הביקורת העצמית המנקרת. בייחוד כאשר מישהו מבני האנוש שהיה מופקד עליהם חש לרגע שחיוו נעשים טובים יותר. לפעמים הם גם הסתפקו בלהיות "מצליחים",

על פי כל אותם קני מידה טיפשיים שבני האנוש נוהגים לייחס להם חשיבות כל כך גדולה. לפעמים מישהו הפך שמח בחלקו לרגע קט, וגם זה היה משהו.

שמונים ושבע הסתובב על צירו לקולות הפלאץ' והקוויץ' של סביבתו. הוא נראה כמו גוש מתכת ענקי, והסיכוב שלו מעך תחתיו כמויות עצומות של החומר האורגני שממנו עשוי הגיהנום. הוא חשב לעצמו, לא בפעם הראשונה, שהדבר הכי גרוע בשאול תחתית הוא לא החום או העינויים או אפילו השדים האחרים, אלא הסאונד. העובדה שכל דבר שקורה פה מלווה ברעש מחריד שמחשיך את האוזניים. רעש בלתי פוסק אשר חודר גם את השריונות העבים ביותר.

אין בגיהנום רגע של שקט, ואין לאן לברוח ועל מה לחלום. מספרים שהשדים הבכירים ביותר, אלה שיש להם גם שם משלהם, ולא רק מספר, מהימים הרחוקים ההם שבהם עוד התקיים הנוהג להשקיע בכל שד באופן אישי, התחפרו עמוק עמוק מתחת לתחתית העולם שמתחת כדי להימלט מהרעש, ושם הם מבלים עד היום.

לשמונים ושבע, במעמדו הבכיר אך לא בכיר מספיק, לא היו פריבילגיות עתיקות כאלו, אז הוא עשה מה ששדים עושים, שזה לחטוף לעתים קרובות קריזה ולדרוס את כל מי שעמד בדרכו. זה עזר. קצת.

הבעיה עם הקריזה היתה שהיא נורא מלכלכת, אז הוא הלך למצוא מקום בו יכול לשטוף את השריון שלו מכל הגי'פה והסחלא שדבק בו כשדרס את כל היצורים הנקלים האלה והתעצבן עוד יותר.

שבתאיאל זכר איך אחד הדברים שהפתיעו וקוממו אותו שנעשה למלאך היה הקושי הגדול לגרום לבני אנוש להיות שמחים בחלקם. הדבר התגלה כאחת המשימות הקשות ביותר שמלאך היה צריך להתמודד איתן. עצם הביטוי נראה לו מקומם – "שמחים בחלקם". למה רק בחלק? למה שלא יקבלו את הכול, מעבר לפירורים שמחלקים להם? אבל כבר מזמן הפנים את היופי שביציבות ובצניעות, ובני האדם חיים אחרי הכול עלי אדמות, לא בגן עדן – שמח בחלקו כנראה מספיק בשבילם. הרי אפילו הוא, שמכל הבחינות וככל אמות המידה של מלאכיות אובייקטיבית הצטייר כמוצלח למדי, בטח בשליש העליון של המלאכים העושים טוב, היו לו רגעים חלשים, רגעים שבהם שקע בשרעפים לא מי-יודע־מה אופטימיים.

שבתאיאל בעיקר פחד שמישהו יראה אותו ככה, בחולשתו. הוא לא ידע למה זה קורה, ושנא את הרגעים האלו, כשהופיעו, בתיעוב השמור בדרך כלל רק לשוכני תהום תחתית. בעיניו הם הצטיירו תמיד כפינוק, והוא ניסה לבטל אותם מהר ככל האפשר. לא היה לו זמן לשטויות האלו. השקיעה המלנכולית הזאת לנבכי עצמו הרי לא שינתה כלום בסופו של דבר בסדר הגדול של הדברים בשמים או על פני הארץ.

במסע אינטנסיבי של שכנוע עצמי, ניסה שבתאיאל להבהיר לעצמו שהוא בסדר, בסדר גמור אפילו. יש לו קריירה טובה בתור מלאך. יש לו צבא גדול של עוזרים, כרובים זוטרים, שרי רכבות, אלפים ומאות, שעושים במלאכה במרץ. אף פעם לא נשמעה עליו תלונה – לא מלמעלה ולא מלמטה. הרי כולם ראו שהוא מלאך מצוין ואהוד. למה הוא מלקה את עצמו ככה?

ברגעים האלו היה אפשר לתפוס את שבתאיאל חושב על הגיהינום. שם, עם הבלגן, האש, הגופרית ומה לא, יש בכל זאת

משהו שאין בגן עדן שלו – הביטחון המלא שאתה נמצא שם כי יש לזה סיבה טובה. גם יש שם כל הזמן אקשן, ולפחות לא משעמם. אבל המחשבות האלו רק טיפטפו עוד ועוד טיפות דלוחות אל סאת הספקנות שהלכה ונגרשה בו, ושבתאיאל מצא את עצמו מרגיש פעם אחר פעם שהוא מהלך במסדרונות גן עדן כמי שרימה את המערכת, ובעצם לא מגיע לו להיות פה. אולי זה בדיוק הדבר שהטריד אותו כל כך. הוא הרי במקום שכולם חושבים שיש לו מזל ענקי אם הגיע אליו – מלך מלכי עצמו הביא אותו הנה כמעט אישית, והוא? והוא? הוא מסתובב ומעסיק את עצמו במחשבות אוויליות כאילו יכול להיות מלאך שלא ממש מתאוה להיות במקום הזה. הרי זה הגן עדן – אנשים מהוגנים לא הולכים לגיהנום, בטח לא מרצונם. אז למה הוא חייב לבזבז זמן בשטויות?

אם היה מהדהד בו קולה הנשכח של אמו, הוא בטח היה אומר לו, "תפסיק להיות כזה מפונק", או הקלאסיקה שלה, "תגיד תודה שאתה פה בכלל". פעם, מזמן, כשעוד היה בחיים, העז לספר לאמא שלו שהוא לא ממש מרוצה בעבודה, וזו היתה בערך התגובה שלה, התגובה הרגילה לכל אי שביעות רצון שהעז להביע באוזניה.

למזלו, במלאכים לא מהדהדים קולות מהעבר שלהם עלי אדמות, והם בטח לא אמורים להגיד לעצמם כלום. אז הוא שתק לעצמו את אותן המחשבות בדיוק. לא שזה עזר. גם כשדחק החוצה מהראש את ההרהורים, גם כשהצליח להשתיק אותם באופן גמור ומוחלט עד כדי כך שהם איבדו את קולם ולא יכלו להטיל עליו אף לא צל מוגדר של ספק, הם בכל זאת היו שם – ובזמן האחרון אפילו ביתר שאת.

שבתאיאל ידע שהפתרון ההגייוני לכל מלאך, ובטח לאלו שהיו סוג של מנהלים, הוא להטביע את עצמו בעבודה. אבל זה רק הגביר את התסכול שלו. ארבעים אלף איש שהוא מופקד עליהם לא הותירו לו שום אפשרות לטפל בשום דבר באמת. ככה זה כהנהלת הביניים. אתה נמצא בדיוק באמצע. מצד אחד, אתה לא

יכול לבצע דברים בעצמך – כי את זה עושים הזוטרים – ומצד שני, אתה לא יכול סתם לעזוב אותם לנפשם, כי הם באחריותך, ואתה חייב להתעניין בשלומם. תחומי האחריות של המנהלים החשובים ממנו, ההנהלה הבכירה, הארכי-מלאכים, כל כך עצומים ורחבים, שבעצם הם לא צריכים לעשות כלום, אבל לו יש את הארבעים אלף שלו על הראש.

כך היו חייו לאורך ימים לבנים רבים מספור. הוא היה מסיים כל יום בקבלת הרוח היומי מהכרוכים שלו, מעיף מבט מהיר ברשימות, רואה שאין מוקדי סבל מיוחדים, והולך לשבת עם החברים. סתם, לא לעשות כלום, לקשקש, להחליף קצת רכילויות על ההיכלות העליונים ועל איזו מלאכית חולפת. הוא אהב את זה. לא משום שחש איזו קרבה מיוחדת למלאכים האחרים, אלא שככה הצליח להעביר את הזמן בלהיות טוב ופופולרי, ובלנחול ניצחונות זעירים של יום-יום.

היתה תקופה, בהתחלה, שכל ילדה שבכתה כי לקחו לה משהו נראתה לו ראויה לתשומת לב אינטנסיבית. הוא היה מריץ דוחות, מקים ועדות, שולח שליחים, דופק שעות נוספות, הכול רק כדי לוודא שימצא לה תחליף הולם לדבר שאבד לה, נניח הדוכי. היום? היום היא היתה צריכה להיות קורבן לאונס בידי אביה כשאמה מוחאת כפיים ומריעה הידד לפני שבכלל היה עוצר ליד השם שלה בדרות. וגם אז, הוא בדרך כלל לא עשה עם זה כלום. אי אפשר לתת טיפול אמיתי לאנשים כה רבים, והסיפורים לא נעשו טובים יותר עם הזמן. לאט לאט, בלי ששם לב, העבודה שלו התחילה להתמקד בעיקר בדיווחים, במצגות ובדיונים על המצב. אפילו למוקדי סבל מחרידים, מזוועים, קולוסאליים, הגיעו הוא והכרוכים שלו מאוחר מדי ועם מעט מדי כוח, וילדות בוכות עד לב השמים, בלי שהשמים יטרחו להתעורר ולתת מענה לכיין, כבר מזמן נהיו תופעה בנאלית וחסרת עניין.

“אולי זו הבעיה שלי,“ מילמל שבתאיאל לעצמו. “זה שאני

נאבק ברגשות הללו. אולי אני צריך פשוט להתעלם מהם, עד שיעברו. ככה לא אכניס את עצמי לסרטים ולופים אין סופיים." אז רוב הזמן הוא פשוט לא חשב, יצא מגדרו כדי שלא לחשוב וגם כדי לא להיות לבד, כי אם אתה לבד אתה בסוף תמיד נתקל בעצמך. וזה עבד בסדר, הסידור הזה. רוב הזמן. ונשאלת השאלה, מדוע?

ובכן, לפעמים בכל זאת יש דברים שמזיזים מלאכים.

שמונים ושבע הניח מידו את הזרכובית של הנידון. משום מה, ולשמונים ושבע ממש לא היה אכפת למה, הוטל על הנידון המסוים הזה לשמש צינור מים לשדים.

הגיהינום מלא בנידונים שהעונש שלהם הוא לשמש מכשירים וכלי בית של שדים. זה לא היה עונש חמור מדי. לשדים אין בתים קבועים, הם לא ממש מקפידים על היגינה, ובכל מקרה הגיהינום כל כך גדול, שהפעם הבאה שמישהו יעשה שימוש בכחור הזה תהיה עוד די הרבה שנים. עד אז הוא יכול להמשיך להסתובב בחוסר מעש, לסבול מהחום ומהרעש הזוועתי כמו כולם, אבל לא יהיה לו באמת על מה להתלונן.

עכשיו, כשהוא רענן ונקי יותר, המשיך שמונים ושבע בדרכו.

היה לשבתיאל יוצא דופן אחד. "האיש שלו", שהסיפוק העיקרי שבכל זאת היה לו מהיותו מלאך בא ממנו.

"האיש שלו". עם המירכאות. ככה הוא אהב לחשוב עליו. הוא גם אהב לחשוב שהוא חש חיבה מיוחדת כלפיו בלי שום סיבה מיוחדת. אבל הוא ידע שיש סיבה. סיבה קטנונית, אנוכית,

פרטית, שלא קשורה לאיש עצמו ובשום מקרה לא הולמת מלאך. כל מי שמגיע לגן עדן עובר חניכה. הוא מצוות לאדם כלשהו לשבע שנים ומנסה לעזור לו. כששבתאיאל הגיע, שייכו אותו לאיש הזה. זה היה מזמן, אבל המלאכים חיים במשרד שהוא מחוץ לזמן, ולכן הזמן מבחינתם הוא חסר משמעות.

ההגעה לגן עדן היא לא אירוע ששוכחים בקלות. שבתאיאל זכר איך הסתנוור מהאור הלבן הבהק, איך מצא את עצמו, ללא גוף, בחדר סגלגל, מוקף בדמויות לא מוזהות וחסרות גשמיות כמוהו. לקח לו כמה שניות להתרגל לבוהק שבחדר, עד שהתחיל להבחין בכל הגוונים השונים של לבן שזהרו בו. לבן-לבן לקירות, לבן-כחלחל במקום שם הניח שנמצאת דלת, ותמונה קיטשית להחריד של שקיעה בגוונים שונים של לבן-כתום ולבן-אדום ולבן-צהוב. כל זה לא ממש הרגיע אותו, והוא עדיין זכר את האימה שמילאה את פיו בטעם מתכתי כשראה לראשונה את שמשיאל, המלאך המסדר, יצור ענקי עם ראש של כלב וגוף אנושי, רק שהפרופורציות היו לא כל כך נכונות. כאילו מישהו ייצר לוחם שבטי מטאלי, עם זרועות ענקיות ומאחוריהן כנפיים קטנות, דקיקות ושקופות, שהזכירו לו כנפיים של שפירית או פיה. מעל לכל זה היה לוע של בולדוג, עתיר שיניים מחודדות ומזיל ריר כאילו הוא חולה כלבת. הוא היה כמעט בטוח שהוא בכל זאת הגיע לגיהינום. אבל המלאך המסדר העמיד דברים על דיוקם.

"ברוכים הבאים, הגעתם לגן עדן!" הרעים בקול שנשמע כאילו הוא פורץ היישר מבית החזה שלו, "אבל זה לא אומר שבאתם לבלות פה! לא הייתם עד כדי כך טובים." הוא צחק צחוק קצת מכני, כאילו אמרו לו מתישהו לחמם את האווירה באמצעות בדיחה, וזו משמשת אותו טוב כבר בפעם האלף. "הגעתם הנה כדי לעבוד," בישר להם אחרי הפסקה קטנה, ואחר כך הגיע השלב של ראיונות הקבלה, שלא היו הרבה יותר מאשר מבט חודר מעיני הבולדוג.

עד שהגיע תורו של שבתיאל הוא כבר הספיק להירגע, להטמיע את העובדה שלא הכול בחייו המלאכיים הוא כמו שציפה שיהיה, אבל בטח ובטח שהוא לא בגיהינום. הלוכן של הקירות עשה את שלו והשרה עליו תחושה של נחמה רכה. כשהמלאך המסדר הישיר אליו עיניים, הוא לא נרתע ולא נסוג מפני המבט או הריר או מה שנדמה לו שהיה שם.

"אתה רואה את ההוא שם למטה?" אמר לו ראש הכולדוג והצביע על נער צעיר שמעל ראשו מתעופפת לה עדת שדים. "זה האיש שלך, אתה עכשיו צמוד אליו למשך שבע שנות בן אדם, וכשזה נגמר אנחנו רוצים אותו מרוצה וכלי שדים. אם תצליח, תקבל גוף."

הטעם המתכתי, שהתחיל להתפוגג למרות הבדיחה, חזר. הילד מוקף בשדים, איך הוא אמור לעשות את זה? מה הוא אמור לעשות, ועוד בלי גוף? מה עושים עם שדים? איך עוזרים לאנשים? מה קורה פה בכלל?

אבל הוא הצליח. האיש, שהיה אז לא הרבה יותר מנער, היה חכם וקשוב; השדים, עם כל זדוניותם, הסתברו כסתם יצורים חלושים, וכיחד הם צלחו, הוא והנער, את המאבק בהם בלי יותר מדי קושי. אחרי זה בא מאבק שהיה הרבה יותר פרוזאי, אבל הרבה יותר קשה, בסערת ההורמונים של גיל ההתבגרות, וגם אותו שבתיאל העביר בהצלחה. בתום שבע שנים, ללא זכר לשדים וכלי צלקות טיפש־עשרה מיותרות, האיש היה מוכן לחיים בעולם הגדולים, ושבתיאל יצא גדול.

זה לא היה עניין של מה בכך. שאר המלאכים בחניכה טפחו לו על השכם ואמרו לו שעשה עבודה מצוינת, והשרף המופקד עליו סיפר שארבעה מלאכים מתלמדים אחרים נכשלו עד כה על האיש־הילד הזה ועדת השדים שלו, ושהם היו בטוחים שגם הוא הולך ליפול איתו. שבתיאל סומן אפוא כפוטנציאל למלאך בכיר וזכה לקבל גוף – יצירת פאר של מכניקה עדינה, עשויה גלגלי

שיניים, מסכים, גלי ארכובה, תמסורות, רצועות ומנופים. הוא הוקפץ מעלה וקיבל אחריות על אגף שלם, ארבעים אלף נפש, למען הדיוק, גברים, נשים וטף.

לשמחתו, גם האיש שלו היה בין הארבעים אלף שהופקד עליהם. זה לא היה בלתי חוקי, אבל בהחלט יוצא דופן. בדרך כלל לא נותנים למלאך להמשיך להתעסק עם האיש שעליו היה ממונה בתקופת החניכה אבל במקרה הזה איכשהו אף אחד לא שם לב לעניין. אחד הדברים שלומדים מהר מאוד בגן עדן זה שהוא לא ממש המקום המסודר והמושלם שהממונים היו רוצים שתאמין שהוא.

שבתאיאל שמח להמשיך לשים עין על האיש שהתבגר בהשגחתו. בעיקר כי ניקרה בו התחושה שהעזרה שנתן לו היתה שולית במקרה הטוב, ושהאיש היה מצליח להיפטר מהשדים מצוין גם בלעדיו. אך מכיוון שהיה האיש הראשון שלו ובזכותו עלה לגדולה כבר בראשית הקריירה המלאכית שלו, הוא טיפח סוג של הכרת תודה כלפי האיש הזה, והרגיש אחריות אישית עליו.

יום אחד, שהצטיין ברצף מעיק במיוחד של מחשבות מרירות למחצה, הוא קלט שהאיש שלו הגיע לגיל שלושים. הוא החליט לעשות בשבילו משהו מיוחד. "לא טוב היות אדם לבדו", נזכר ששמע פעם אחר פעם, גם בחייו הארציים לשעבר וגם כהנחת-עבודה בסיסית של המלאכים בחייו הנוכחיים בגן עדן, אז הוא החליט ללכת על זה.

"משהו פה לא בסדר."

"אני לא מאמין שזה קורה לי."

"דברים כאלו לא קורים לי אף פעם."

"טוב, אולי זה קצת מוגזם, אולי לא אף פעם, אבל הם לא

קורים לי ככה."

ככה דיברתי אל עצמי, בנימה קצת בכיינית, ולמען האמת די מעצבנת.

זה לילה שלישי ברציפות שאני מתעורר ליד אותה בחורה, באותה מיטה זרה ומלאת גושים, עם אותה שמיכה קצת קצרה מדי, מוקף באותם קירות צבועים בשילוב איום של בז' וירוק – ולמרות טעם הבוקר הגועלי שממלא לי את הפה, חוסר הנוחות, והאסתטיקה המזוויעה של הדירה שלה, אני נותן לה נשיקה. שלושה לילות רצופים, שבהם אני לא בורח, לא מרגיש לחוץ או נלחץ, ובעיקר לא חש בצורך המוכר ללכת הביתה, לסגור את הדלת, ולתת לעולם להיעלם מעברו השני. משהו פה לא בסדר.

“לא בסדר” זה אולי קצת גדול מדי, אבל משהו בהחלט מוזר לי. היא לא הראשונה. פגשתי עשרות בחורות יפות, מצחיקות וחכמות. היא גם לא הראשונה שאני שוכב איתה. אז מה נשתנה? לאן נעלם הלחץ המעיק שאני רגיל לו – אותו קוצר רוח של שחרית שגורם לי להגיב בחסימה ברוטאלית של כל ניסיון לתקשורת על הבוקר – איך הוא התחלף בצורך לגנוב עוד כמה דקות של חום גופה הצמוד אלי, עוד נשיקה, עוד כמה מילים? אני אוהב בחורות. תמיד אהבתי בחורות. כשאני רואה בחורה עושה משהו מוצלח במיוחד אני ישר מתאהב בה. אם אני פוגש מישהי יפה וחכמה אני ישר נשבה בקסמיה. לשלושים שניות. לא יותר. אף פעם לא יותר. רואה, מוקסם, נפעם, משועמם, הולך. זה הסדר של החיים שלי.

כל פעם, בתוך אותן שלושים שניות, אני עובר את כל המעגל וממשיך הלאה – לפעמים למיטה, לפעמים לא – אבל תמיד אחרי שכבר ניהלתי את הרומן איתה מתחילתו ועד סופו והעניין סגור אצלי בראש ובלב. אני אפילו לא טורח לחלוק את הרגשות האלו עם הסביבה, ממילא עד שאומר את המילים הן כבר יהפכו ללא רלוונטיות.

אלא ששלושים השניות האלו שלה עברו מזמן, ואני עוד פה, מוקסם ממנה. לילה שלישי ברציפות. 259,200 שניות מאוחר יותר מתמיד. עשיתי חישוב, אני לא מאמין על עצמי.

שמונים ושבע כינס את ראשו הענקי בחזרה אל תוך גופו וחיכך את ידיו המטאפיזיות בהנאה. "זה נראה מבטיח," חשב לעצמו, "זה נראה ממש, ממש מבטיח." כבר מזמן לא היה לו משהו באמת טוב בין הידיים. והוא נמצא פה כבר כל כך הרבה זמן.

כשהתחיל, הוא היה בסך הכול 12-2307521987, שד זוטר שבזוטרים עם עבודה מחורבנת. זה אפילו לא דימוי. העבודה שלו היתה מחורבנת, פשוטו כמשמעו. הוא היה אחראי על מילוי בורות החרא בהם יושבים אלו שחטאו בחטאי רעבתנות לא כבדים מדי. העונש היה בדיוק כמו זה שבבדיחה הישנה, בורות רחבים של חרא שעליהם שטות סירות מנוע ועושות גלים. לא עונש קשה מדי, סתם מגעיל, ופעמיים ביום נהנו הנידונים מהפסקות קפה. אבל מבחינתו, זה היה סיוט. כמעט כמו להיות נידון. הוא הרגיש מושפל ומלוכלך. שכבות של גועל נפש נטפו ממנו. והוא היה אפוף יום ולילה בריח שאי אפשר היה להימלט ממנו. עד היום הוא סובל מרגעים בהם חש משב של אותו ריח מגעיל – כאילו כל הדרך הארוכה שלו משם וכל מה שעבר מאז התפוגגו ונעלמו, והוא שוב אותו שד עם שם ארוך ועלוב.

השדים שעבדו על הסירות היו הכי גרועים. כל הזמן צחקו עליו ועל שדי החרא האחרים. כל הזמן. לפעמים היו עוברים עם הסירות שלהם בכוונה ליד שולי הבורות, כדי להשפריץ עליהם גל של חרא. חום בהיר או כהה, חמים, מצחין. ממרחק הזמן הוא יכול להגיד לעצמו שהוא מבין אותם, שהם היו בסך הכול שדים

מאוד נקלים, עם עבודה רק קצת פחות מחורבנת משלו, אבל עם כל האמפתיה, גם עכשיו לא היה מסוגל לסלוח להם. אין מה לעשות, שאול תחתית היא שאול תחתית – כולם בגיהינום מתחילים מלמטה, זה חלק מהעניין. ההבדל היחידי בין שדים לנידונים הוא ששדים יכולים לצאת מהחרא.

לפני שהגיע לגיהינום, היה שמונים ושבע פקיד מכס בדוכסות קטנה במרכז אירופה, אי אז במאה ה-12. הוא ישב במשרדון שלו ולא עשה הרבה יותר מאשר להעביר מגילות קלף מצד אחד של השולחן לצד השני. מדי פעם גם נאלץ לצאת לסיורים בשטח, לאסוף מהצמיתים את המסים שהגיעו לדוכס שלו. הסיורים האלו היו תמיד כרוכים בהרבה בלבולי מוח, פניות של כל מיני אנשים עם כל מיני עניינים, טענות ומענות והמון תחנונים וגלגולי עיניים.

עוד לפני תום העונה הראשונה שלו בתפקיד הצליחו הצמיתים – אותם חשב ליצורים נוראים למדי מלכתחילה – לשחוק את מעט הסבלנות שהיתה לו לשמוע את התלונות שלהם. לא שהיה אי שרע מטבעו – אבל לכולם היו אותם סיפורים בדיוק: "העסק לא הולך טוב"; "היתה שנת בצורת"; "אשתי חולה"; הם פשוט נורא נורא שיעממו אותו. איך שהם עמדו שם, עיניהם מושפלות תמיד והם ממלמלים לעצמם ופוכרים ידיים. למעשה כל הקיום שלו כבן אנוש היה משעמם, הוא ניסה להיות מעניין פעם, אבל בתקופתו עוד לא המציאו את הבולים אז הוא לא יכול לאסוף אותם. אפילו המוות שלו היה משעמם, מחלה איטית, קצת כאבים, והחלקה שקטה לתוך שינה שלא קמים ממנה.

אחרי שמת והגיע לשערי הפנינים, הפגישו אותו עם יועצת השמה. היה לה קול פדגוגי שנדמה שהחריד אפילו אותה. כל אחד היה יכול לשמוע בנימת קולה את השיממון הקיומי שהיה נחלתה בעולם שמעבר.

"שמע, עם כל הכבוד, הסבירה לו תוך כדי זה שנשענה

לאחור, "אומנם לא עשית שום דבר ממש רע בחיים שלך, אבל גם לא עשית שום דבר ממש טוב. הצלחת להפוך המון אנשים לאומללים עם האדישות שלך, אם כי לא עשית זאת במזיד, ולכן ניתן יהיה למחול לך על כך."

הוא משך בכתפיו. אותה רוח משועממת שבה הגיב בעודו בחיים נחה עליו גם עכשיו.

זה לא עצר את שטף הדיבור שלה. "עם זאת, דע לך שאדישות, והיכולת לגרום אומללות לאנשים, הן שתי תכונות מצוינות לשדים. אז יש לך אפשרות לבחור. אתה יכול להיכנס לפורגטוריום, כור המצרף, לעבור שם 372 שנים של ייסורים, ואז להגיע לגן עדן כמלאך שומר ללא גוף. או..." ופה היא ניסתה לשוות לקולה נימת התלהבות, מה שרק הוסיף לו מין חריקה מעצבנת, "...שאתה יכול לבחור להפוך לשד ולעבוד בגיהינום. יש שם תנאים סוציאליים מצוינים, תוכנית אופציות, הטבות, ביטוח מנהלים, ביטוח דנטאלי, ואתה מקבל גוף כבר ביום הראשון. חוץ מזה יש שם גם אפשרויות קידום נהדרות."

למרות נימת הקול המעצבנת, המילים חדרו מבעד לשעמום שלו. היא הוסיפה להסביר את תוכניות הקידום המגוונות ואת מסלולי ההכשרה שיהיו פתוחים בפניו, אבל הוא כבר ניתק ממנה, הופך בראשו ברעיון להפוך לשד. זה קסם לו. בלבו פנימה תמיד חש שחיי כפקיד מכס היו בזבוז משווע, ושבעצם נועד לגדולות. להשתייד, וכך לפתוח פרק חדש לחלוטין, נראה כמו הפתרון והגמול לקיומו האפרורי. הוא אפילו לא ביקש לשמוע פרטים על המסלול הצפוי בגן עדן אחרי 372 השנים שלו בכור המצרף, לפני שהחליט להיענות להצעה.

כמה שהוא קילל את ההחלטה הזו בימים הראשונים שלו פה. שעות על גבי שעות ביזבו במחשבות יצירתיות על נקמה ביועצת שרימתה אותו ופיתתה אותו להפוך לשד. הוא טיפח הרגשת מרמור מקיפה כלפי העולמות כולם, עליונים כתחתונים,

על ששוב נתקע בעבודה בלי עתיד, ייעוד ותוחלת, ורצה לבעוט בכל כוחו במערכת.

אבל היועצת כנראה בכל זאת ידעה על מה היא מדברת. כל נחשול של חומר מגעיל שניתז עליו רק הזין בו את ההרגשה שיש גבול לכל גועל ודחף אותו הלאה. ויום אחד הגיעה ההזדמנות שלו לצאת משם. שד תלת־ספרתי בכיר עבר במקום, ואחד השדים שנהגו בסירות, בניסיון להרשים אותו, התקרב אל שמונים ושבע בניסיון ליצור גל של ג'יפה שיכסה אותו. שמונים ושבע ראה את זה מגיע, ותקע את האת שלו במדחפי הסירה, שהתהפכה מיד. השד שנהג בה טבע במדמנה המגעילה, מה שהוריד אותו אוטומטית בדרגה ושלח אותו לתחתית סולם השדים, להתחיל את הקריירה הגיהנומית שלו מחדש. הוא, לעומת זאת, קודם לתפקיד הולם יותר לשד בעל יוזמה שכמוהו.

מאז נשרו הספרות מהשם שלו בזו אחר זו והוא גדל והתעצם. הוא למד לנווט במסדרונות הכוח הברזניים, לצלוח את אגמיו השחורים של הגיהנום, ששלהבות־עד מלחכות את גדותיהם. הוא הכיר כל טריק מלוכלך בספר ואף הוסיף כמה פרקים מקוריים משלו.

לא שלא היו לו נפילות בדרך. כשהיה 521987 צורף למחלקה המדעית, בתפקיד סטנדרטי לגמרי. כל שהיה עליו לעשות היה לשתול רעיונות לכלי משחית בראשם של מדענים ויועצים ברחבי העולם. אבל הוא היה ממש גרוע בזה, ובשלב מסוים טעה ונטע רעיון טרם זמנו במוחו של יועץ סיני בכיר לקיסר וור־סי. התוצאה היתה הרעיון המטופש של קשירת זיקוקים לקופים ושילוחם לספינות כדי להעלותן באש. לקופים המסכנים אין נשמה, אז הם לא מעניינים אף אחד בגיהנום, והם היחידים שנפצעו אפילו קל בתהליך. חמור מכך, הרעיון הפשוט והאלגנטי הזה, להשתמש במתאבדים שיתפוצצו על יריביהם ובקרבתם, נאלץ לחכות זמן רב, עד לאמצע המאה ה־20, לפני שיוכל להיות שמיש שוב,

ולשרת באמונה את יחידות הקמיקזה היפניים ואת המחבלים האסלאמיסטים.

במחלקה המדעית זעמו ושמו עליו איקס אחד גדול, שעצר את הקידום שלו, ואף החזיר אותו מספר שלבים לאחור בסולם. הוא נאלץ לבלות כמה שנים טובות ברקירת נידונים בקלשוניס לווהטים, עבודה שהיתה הרבה מתחת לדרגתו. כמה מקומות לדקור כבר יש בגוף האנושי? אבל הוא כבר היה הרבה יותר מחושל אז, והמונוטוניות של מלאכת הדקירה סיפקה לו זמן רב לחשוב ולתכנן. ההזדמנות הפעם לא איחרה לבוא, ולאחר ששן ליחוך פנכה אינטנסיבי הוא מצא ג'וב חדש במחלקה לרגשות אנושיים.

מאות בשנים התבססה המחלקה לרגשות אנושיים על טריק פשוט. עובדי המחלקה היו משתילים לאנשים בראש רעיונות מיניים, ואז היו מעוררים אצלם אשמה – וזה עבד מצוין. המלאכים הדבילים עזרו לטפח את תחושת האשמה, בניסיון חסר שחר לשמור על ערכים מגוחכים שנורא נחשבו בעיניהם, כמו משפחה, נאמנות, צניעות וכל השטויות המתחסדות האלה, והאפקט המצטבר יצר סבל אנושי עצום לרווחת השדים, ולשמחתם הצוהלת לאידם של הסובלים המטופשים שם בעולם בני האנוש.

שמונים ושבע ראה הזדמנות לשכלל את העניין. לאחר סלקציה קפדנית בחר לו כמה אנשים, ובמהלך לא פחות מגאוני, הצליח לשכנע אותם שהם יודעים על מה הם מדברים ומבינים איך עובדים רגשות, למה בני אדם חשים אשמה, ואיך צריך להתמודד איתה. זו היתה הברקה. הפרויקט יצר סט חדש לחלוטין של ריבים ומבוכות, כמות הסבל כמעט שולשה בפחות ממאה שנים, ומשבר חדש פרץ ביחסים עם גן עדן, שעדיין ניסה לשמר את ערכיו הארכאיים, ולא הבין איך לפתע פתאום נולד כל כך הרבה סבל חדש בעולם.

אם לא היה די בהצלחה של הרעיון עצמו, הרי המשבר עם גן עדן הביא את שמו לתשומת לבם של כמה שדים בכירים, והוא דולג בקצב מואץ מעלה מעלה בסולם הדרגות. כך דילג בין השאר על 21987 ונהיה ישר 1987, ראש מדור סגפנים. עיסוק נידח אבל חביב, שאומנם נמצא בירידה בשנים האחרונות ואיבד הרבה מהחשיבות שהיתה לו במאה ה-12, בימים בהם החל את מסלולו בגיהינום אחרי מותו, אבל סיפק בכל זאת כמה אתגרים משעשעים לשדים, כמו למשל המצאת האנורקסיה. אחר כך הוא נהיה 987, וכשר תלת-ספרתי כבר פעל כשר עצמאי, מחוץ למדורים הרגילים, והיה אחראי על אסונות.

האהבה האמיתית של שמונים ושבע היתה ונשארה ההתעסקות ברגשות האנושיים, אליהם חזר עכשיו כשר בכיר, דו-ספרתי במדור השמיני, אחד משמונה מאות ואחד הנבחרים של הגיהינום. רגשות הם דבר כל כך יפה ומורכב, שהוא התקשה לפעמים להבין למה שדים בוחרים להתעסק עם משהו אחר בכלל. העובדה שלפעמים טעות קטנה יכולה לאבד לך חודשים של עבודה מאומצת, ריתקה אותו. סיקרנו אותו אלפי הגוונים שכל רגש יכול להופיע בהם, כמו גם היכולת להמציא אין ספור רגשות חדשים, ובמיוחד שיעשע אותו חוסר היכולת של אנשים לשלוט ברגשות מהרגע שהם נכנסים לתמונה. הם גם כה כאוטיים, כה מתאימים לאווירה בגיהינום. הוא ראה בזה ערך אסתטי של ממש. הרבה שדים פוחדים להתעסק עם רגשות. הם יכולים להיות שדה מוקשים לא פשוט, בין היתר כי גם המלאכים מתעסקים בהם. למעשה הם נותרו זירת המאבק הגדולה האחרונה בין שני הכוחות הגדולים בתקופה שאחרי שדות הטבח המרהיבים של מלחמת העולם השנייה. לא שאיזה שד מוצלח במיוחד לא הצליח לפעמים להביא את האינדונזים לטבוח בתושבי מזרח טימור, או שקוסבו היתה איזה כישלון קולוסאלי מבחינת ממלכת השדים, שלא לדבר על החגיגות המחזוריות במזרח התיכון, אבל רגשות

הם עניין הרבה יותר איכותי מאשר כמותי. נפש אנושית אחת מעונה כהלכה שווה לפחות כמו טבח עם שלם, ומי שעינה נפש אחת, כאילו עינה עולם ומלואו. ושמונים ושבע ממילא לא היה מוצלח כל כך בכל הקטע הזה של כאבים פיזיים ומוות.

האיש המסוים הזה, שזכה משום מה לתשומת לב מלאכית ניכרת, עניין אותו זה זמן מה. לא רק בגלל אותה תשומת לב מלאכית יוצאת דופן שקיבל, אלא גם כי הוא נראה לו אתגר מעניין. הוא היה מכור לרגשות, אבל בניגוד לרבים אחרים, לרגשות טובים דווקא, ולמרות שלא תמיד ציית למוסכמות חברתיות סטנדרטיות, לא פעם פרץ ממנו במפתיע איזה טוב-לב אינהרנטי, אווילי משהו, ושפע על כל סביבתו. כמעט כל דבר היה ממלא אותו אושר. ארוחה טובה היתה מעלה אצלו זיכרונות נעימים בלי שהתאמץ יותר מדי. אפילו סצנות אהבה מפגרות בסרטים סוג ז' היו עושות לו טוב.

בסביבה שעסוקה רוב הזמן בלמיין את הדיכאונות שלה, הוא חי חיים שקטים ומוצלחים, אהוד על רוב הסובבים אותו, אפילו אהוב על כמה מהם. וכל זה בלי שאפילו דבר אחד רע באמת יקרה לו בחיים. היה לו מלאך ששמר עליו, ועל אף ששמונים ושבע היה שש להיכנס בו ראש בראש, המזג הטוב והיציבות הבלתי מעורערת שהיו נחלתו של האיש לא איפשרו לו לעשות שום דבר משמעותי בנושא.

עד עכשיו. עד שהמלאך החליט לצ'פר אותו קצת, לתת לו אהבה.

נפגשנו ממש במקרה ובאורח סתמי לחלוטין. כמו כל תל אביבית, היא מכירה מישהו, שמכיר מישהי, שמכירה מישהו שאני מכיר – משהו כזה. יצא לנו לראות אחד את השני איזה

פעם או פעמיים בעבר בכל מיני נסיבות חברתיות ואחרות. אבל הקומוניקציה בינינו היתה פחות מקלושה – ניד ראש לא מחייב, קצת חילופי התחכמויות מטופשות משני הצדדים, אולי אפילו איזה "מה העניינים?" חסר עניין – בטח לא משהו שיגרום למישהו מאיתנו לחשוב על השני אי פעם בשנייה שאחרי.

לא הייתי ממש סגור על השם שלה, והיא לא על שלי, אם כי כמובן שמתני לב לעובדה שהיא מאוד יפה. ההערכה שלי ליופי שלה היתה אובייקטיבית כזאת, כמו שמסתכלים על שחקנית קולנוע, יופי בעובי של צלולואיד, זאת אומרת אם עוד היו נוהגים להשתמש בצלולואיד לצילום סרטים ולא בקבצים דיגיטליים. אני לא חושב שאם מישהו היה מזכיר לי אותה הייתי מצליח להיזכר מי היא בדיוק.

עד למסיבה.

סתם מסיבה. מסיבת בית, באיזה דירה של מכרים שטחיים שידעתי מי הם אבל לא הרבה יותר מזה. היא נכנסה, ואני, שהעברתי את הזמן בשתייה וקשקושים חסרי תוחלת, שמתני לב פתאום לעיניים שלה, בצבע שבין ירוק לענבר, מעוטרת בניצוץ של חוכמה ושמחה, משובצות מתחת לעפעפיים מושלמים עם ריסים ארוכים שיוצרים עין גדולה, כמעט עגולה, כאילו בעלת העיניים ברחה מסרט אנימציה יפני. אלוהים יודע מה עבר עלי – כמות די גדולה של בירה אני מניח, בשלב הזה – אבל באותה שנייה הרגשתי שמהו זו בי. מין בלון מתנפח לי בחזה וממלא אותי. קורה לי כמובן מדי פעם שאני מתלהב ממישהי, אבל בכל זאת קצת הגזמתי. אז בלית ברירה התחלתי לפלרטט.

טוב, לפלרטט זו אולי מילה קצת גדולה למה שעשיתי. יש חבר'ה שיש להם משפטי פתיחה מהממים. יש כאלו שיוודעים לתת את "המבט". אני? אני מהזן שמנסה להרשים בזה שהוא עושה שטויות ברצף. אולי בגלל שאני קצת נבוך כשאני מנסה להתחיל עם מישהי, אולי בגלל שאני די חסר תועלת בדברים

אחרים, וממילא כל ניסיון שלי לעשות משהו רציני יוצא כמו שטות. אבל מה, אני די אוהב להשתטות. אין לי מי יודע מה בעיה לצאת קצת אידיוט מהסיפור, וזה גורם לי להרגיש קצת יותר חופשי ומשחרר. חוץ מזה, כאמור, בשלב הזה כבר באמת שתיתי די הרבה, ככה שבכל מקרה היה לי התירוץ הזה.

כשהיא התקרבה, במסגרת סיבוב השלומות שלה, החזקתי מסיבות לא ברורות כדור גומי ביד. אילו הייתי טיפוס יותר מוצלח בטח הייתי עושה ג'אגלינג או משהו כזה. אבל אני לא, אז במקום זה רק הקפצתי את הכדור על הרצפה. גם בפעולה הפשוטה הזאת נכשלתי. הכדור ברח לי, ואני התחלתי במרדף אחריו. אני די ארוך, כך שכל ניסיון שלי לרדוף אחרי כדור נידון להיות קומי. היא צחקה.

בחורה שצוחקת זה טוב. לא ממש משנה ממה, לא משנה אפילו אם זה איתך או עליך. את השיעור הזה הספקתי ללמוד כבר מתישהו בגיל 15. אין בזה שום היגיון, אבל זה עובד. אולי זו הוכחה שיש אלוהים, אבל אם הצלחת להצחיק בחורה, אתה בדרך למשהו טוב. תכף ומיד ניצלתי את המומנטום ובאתי להגיד שלום. הצלחתי להצחיק אותה עוד פעמיים, וככה בין צחוקים למעידות עם הכדור שעדיין לא נטשתי, נולדה לה שיחה על כלום.

מההתחלה הבנתי שמהו קורה. הבלון שתפח בחזה שלי סירב להירגע, והצחוק שלה שלח זרם במורד חוט השרדה שלי ועשה לי עור ברווז בתחת. תופעות שאני חייב להודות שאני לא ממש רגיל אליהן. אבל בין אדי האלכוהול למוזיקה ולמהומה הכללית של המסיבה, לא ממש מיקמתי את הדברים.

כשאתה מתחיל עם בחורה, לא ממש משנה על מה מדברים. קליחה. זה הקריטריון היחיד. כל השאר לא משנה, חשוב רק לזרום, מהר ובלי להיתקע. וזה קלח, אחושלוקי קלח. הייתי מרוצה מעצמי. הרגשתי טוב. הייתי מאושר. עברנו למרפסת

והתיישבנו על הכריות שהיו פזורות שם, היא על כרית כחולה ואני על ירוקה. אמרתי "אם לכריות שלנו היה ילד הוא היה צב נינג'ה", ואפילו החידוד הצולע הזה עבר.

אחרי זה דיברנו על הסביבה, ועל המוזיקה, ועל כמה שתינו ועל החבר לשעבר שלה. לא שמנו לב בכלל שאנשים כבר הולכים הביתה, ואני אפילו לא ניסיתי לנשק אותה. ידעתי שאולי אני צריך, כדי לא לצאת סתם פחדן, ומדי פעם שלחתי יד ללטף את הזרוע שלה, רק כדי שתדע שאני מעוניין, אבל לא התחשק לי לתקוף אותה מינית.

חברים שלה באו ואמרו שהיא צריכה ללכת. דווקא רציתי שתישאר, שתמשיך איתי את הלילה. אבל היא לא יכלה. או לא רצתה. אז קבענו לדבר בטלפון, ואני נשארתי לבד על הכרית הירוקה, בוהה בחתיכת תקרה מתקלפת.

באיזו מהירות כולם חשים לנפנף בדבר הזה שקוראים לו אהבה. באיזו קלות בלתי נסבלת הם מטילים אותה מצד לצד. כאילו הם לא מבינים באיזה כוח עצום מדובר? אולי זה מה שמחזיק את המלאכים בשמים. העובדה שהם לא לומדים אף פעם, שהם ממשיכים באופטימיות האטומה הזאת שלהם לנצח. אולי. אבל שמונים ושבע בהחלט שמח שהוא לא מלאך. הוא היה מרגיש מטופש ללהטט בששון אידיוטי בחרב הפיפיות הזאת שקוראים לה אהבה. לא משנה כמה פעמים היא חזרה לנשוך למלאכים בתחת, הם המשיכו להניפה לכל עבר. הם פשוט לא לומדים, צליבות או לא. הם כה חסרי דמיון.

טוב, בעצם מה אכפת לו. הוא רצה להפיל את האיש, זה נראה שעשוע נחמד, והעובדה שהמלאך הדביל שלו החליט לתת לו אהבה היא בעיה שלו. מבחינתו של שמונים ושבע זו

היתה הזדמנות, זה הכול. הוא בחן את ההתרחשויות של הימים האחרונים בעין אדומה וקרה.

המלאך זרע את זרע האהבה עמוק בלב של הבחור כשהם נפגשו במסיבה. בנסיבות אחרות אולי היה נותן לזה קצת זמן לצמוח, אבל המלאך רצה תוצאות מהירות והחיש את התהליכים.

לשמונים ושבע, מצדו, לגמרי התאים שהעניינים מתפתחים שם מהר. הם רצים בקצב מסחרר, יום אחרי המסיבה הם כבר דיברו בטלפון, ויצאו, ושכבו, ומאז הם מבלים כמעט כל רגע פנוי ביחד. זה עשוי להיות כמעט קל מדי. ואם גם הוא יתערב בתהליך, בזהירות ובדרכו השדית, אפשר יהיה לגרום לאהבה שם לפרוח במהירות ובעוצמה אדירות.

היה מעורר לראות שהאיש מתנהג בטיפשות. מה, הוא לא יודע שזו לא הדרך? הוא לא מבין שככה זה לא יעבוד? הם ביחד כל הזמן, והאיש כל כך מבולבל שאפשר לראות את זה מקילומטרים. הוא לא מבין מאיפה זה נחת עליו. אבל שמונים ושבע ידע והבין היטב. רק צריך לתת לזה עוד טיפה זמן, לא לתת לאיש ולמלאך לבנות יסודות יציבים מדי בשלב הראשוני הקריטי, ואז לקצור את הסופה כשתגיע.

התגובות הרגשיות הקיצוניות של האיש מצאו חן בעיני שבתאיאל. האיש ללא ספק בשל, ושבתאיאל שמח שהוא יוכל לעשות אותו מאושר. עד היום, למרות חיבתו הסודית לקומדיות רומנטיות, האיש שלו לא ממש היה מעורב בכל ענייני האהבה. שבתאיאל חש שהוא פעל ברגע הנכון. יותר מזה, הוא הרגיש שעצם הפעולה היתה הדבר הנכון. מאז שהחל במיזם הזה, עם האיש הזה, נראה היה לו שכל המחשבות שהטרידו אותו קודם נעלמו. במקום